

Már nem lehet ugyanaz, igen

A létezés melankóliája, uram, az, ahogy felkel és lefekszik, meg kinyitja az ablakot, és a hosszú betontérre néz, ahol valamikor villamossínek kacska-ringóztak, meg porzöld teherautók berregtek, gőzölögtek, izzadtak a szürke, néhol hepehupás, repedezett anyagon, mintha indulnának valamerre, holott csak a helyben járás, a járatás volt a cél, uram, mert a sínek is csak maguknak futottak, minden komolyabb terv nélkül, így szerkesztették, konstruálták őket a már említett tér alapos mérnökei, akik ismerték, nagyon is, az idő mindenhatóságát, vagy azt, hogy az talán nem is létezik, de az ellentétek mindig jól jönnek, uram, sokat lehet magyarázni, megmagyarázni velük, igen, hivatkozni rájuk, és néha rúgni jobbra is meg balra, hogy elinduljon valami, kérem, de minék, teheti hozzá, kit érdekel.

Mert látom én, ahogyan élnek a két gyerekkel, uram, a kvázi fiatal pár a szomszédban, az asszony csípője még hurkás, májas ugyan, de véres lesz hamar, higgye el nekem, és a mellei is meg-megrezzennek néha, de a karja tövéből csimbókokban lóg a szőr, és az ajka, van úgy, hogy sebes, nem az élvezet nyomaitól, persze, ez jól kivehető, hanem inkább a pállottság, a belső bűz szomorú nyomai ezek, mint már mondtam, a meglevés lehangoló volta, mert élni tudni kell, uram, tanítják is néhol, jobb helyeken, még esti tanfolyam is van, igen, múltkor a körúton egy csoportba botlottam, azt hittem turisták, japán szitakötők, csak jókedvemben nevezem így őket, a fényképezőgépes, kamerás, semmirekellő, csámpás tömeget, ahogy fecsegnek, vi-gyorognak állandóan, megállnak minden kőnél, háznál, szarnál, az ablakok felé mutogatnak, biocsokoládét esznek, és legszívesebben mindenki lukába is belenéznének, de a szex csak ritka gyümölcs náluk, akkor is csak szigorú korlátok között, tehát ott ténfereg az a sok ember, és már biggyesztem is az ajkam, amikor meghallom, már késésben vagyunk az estiről, de ha sietünk,

odaérnék még, igen, habár mindent azért mégse lehet elsajátítani, uram, mert az az asszony, a kétgyerekes is járt egy kurzusra szorgalmasan, hogy hogyan szoptassunk szépen meg ilyesmi, és mégsem lett teje, elapadt gyorsan, kiszáradt a mellem, mondta, nyögte, sírta, akár egy lecsapolt tó smirgliszáraz medre, olyan, ismerem én ezt, igen, jártam én egy ilyen eltűnt tó rinocérosz bőrére, a Palicsi-tavon, szinte égette a talpam a leveles, megkövült iszap, és valahonnan a mélyből fergeteges bűzök törtek elő, és még brekegést is lehetett hallani, és susogott a megmaradt sás, és néha hirtelen meghullámzott a talaj, és tudtam, lenn a lábam alatt még él a víz, és halak is vannak, pontyok és busák meg apró bogarak.

És a rég volt fürdőzők, halászok, pecások elveszett gyűrűi, láncai, foghíjas fésűk, napolajtégely, szakadozott vitorlásponyva és horgok, ólmok, etetők meg a megfulladtak körmei, igen, akik már csak az úszósapkájukba kapaszkodhattak, de hát hiába, persze, igen, lélegzett a víz odalenn, de én csak a megdermedt tómederben álltam, akárha valami haldokló táj lakója volnék, aki várja a sosem jövő virradatot.

De hát, uram, évekkkel később feltöltődött a tó, újból víz lepte el a sötét-szürke medret, zöld és kék bogarak szántották a tükrét, vidám napbarnított emberek lepték el a partot, karcsú női testek nyújtózkodtak a mólón, bakfisok kergetőztek a lombos fák alatt, de mi egy páran tudtuk, más élet is van, ott lenn, igen, másképp is mozog a víz, a hal, a horog, a vászon, és ez szegte a kedvünk, megszegte nagyon. Mert néha egy dolog is elég, de nem megy ez így, uram, mint ahogyan annak a kétgyerekes anyának sem ment, mert a melle csak átmenetileg puffadt fel, hogy utána kipukkadjon örökre, igen, csak a hurkák nőttek, dagadtak rajta, akárha úszni készülne hatalmas úszógumival, a mi időnkben a traktorgumi volt a divat, óriás szeleppel, ha arra valaki felszúródott, aj-aj! Az asszony férje nagydarab, mogorva ember, halványkék szemei vannak és sárga fogai, bagót rág, majd füvet szív hozzá, és semmilyen tanfolyamra se jár, és néha veri az asszonyt, vagy legalábbis fenyegeti ezzel, a gyereket pedig valami szarral itatja, van, hogy eltűnik hetekre, és utána részegen jön haza, vagy haza se jön, mert úgy hozzák, szállítják a vállukon a haverok, látom tehát, hogyan is élnek, de hát azért lelkes is vagyok, tudok én lenni, ha kell, mert igazából szeretem a hosszú betonteret, legszívesebben oda is költöznék, kivájnám az összes kacskaringós sínt, és villamost hozatnék, és ülnék fel a gépre, és csak köröznék szépen, majd hirtelen elhatározással kitörnék, igen, és szaladnék, futnék a sárga villamossal, amely majd később meggyiprossá változik, végig az úton, határon, réten, és meg sem állnék a tóig, ahol két élet folyik, egy fönt és egy lent, és lubickolnék egyikből a másikba, és mosolyognék hozzá, habár kicsit szomorúan tenném, mert választanom kéne, de nem akarok, de hát minden mozdulat, elrugaszkodás, gondolat és érzés, csak az, csak az, uram, és ez nekem rossz, rossz nagyon. Mert dönteni felelősség, igen, hányódni pedig szenvedés.

Mondjon már valamit, kérem, úgy akarom.

A Palicsi-tóban sosem volt kagyló, legalábbis így tudom, mégis találtam egyszer az iszapban, amit a bagger a partra dobált, mit dobált, hányt, okádott, olyan tengeriféle volt, igen, távoli kék vizek dísze is lehetett egykoron, amik után én is vadásztam sokat gyerekkoromban, mikor a szüleimmel a hátam mögött, a kis fenyőerdőből ugráltam a vízbe, az örök kék létbe, ami fontos volt nekem, anyám csak a horizontot kémlelte és aggódott, ne legyen vihar, apám, ki tudja, merre járt éppen, fekete haját finoman lebegtette a szél, sokáig hallgatott, majd mondott valamit, tapogattam a tenger kincsét a víz alatt, és azt hittem, teljes ez az egész, igen, az alkonyatban a fenyők lehullajtott vörös, zizegő leveleire feküdtem, és hallgattam a kabócák mind jobban halkuló dalát, és éreztem, férfi leszek hamarosan, és ez még nagyobb elégedettséggel töltött el engem, ha a vendégszobában egyedül voltam, és besütött a nap, néztem, vizsgáltam a testem, élni néha jó dolog, uram, és utána behunytam a szemem. Tehát látja, van, hogy a kagyló hazát cserél, egy darab tenger az iszapban, de mégis szép, szép nagyon, és aztán kutattam, vizslattam tovább, de több tengerigyümölcs nem akadt fel a hálón, csak horog, ólom, a szokásos, igen, és kacsalábat is láttam, és arra gondoltam, megrekedni, istenem, mindenhol lehet.

Mert jó is meg szép is az iszapban, de aztán jönnek a másmilyen napok, mint már mondtam, uram, amikor az ember lefekszik és felkel, meg kinyitja az ablakot, és a hosszú betontérre néz, és hallja a szomszédból, hogy bömböl a rádió, és hogy a kvázi fiatal pár komótosan veri a két apró gyereket, és bömbölnek ők is, majd utána nyelik azt a szart, amit az apjuk töm beléjük, és már a tévé is ordít, és az asszony újból veszi elő a mellét, hogy nézze, tapogassa nagyon, van-e már valami, vagy mi van, mi is, igen, de az száraz, szinte serceg a kezében, és mérgesen, utálva mindent, önmagához nyúl, és kiabálja a nagydarab, mogorva férje felé, hogy volt ez neki másképpen is, igen, szerette őt a fotós meg a segédszínész, meg a raktáros is élvezettel dugta be az ujját, és már mutatja is, hogyan, és vadul és vörösödik az arca, pliszírozott szoknyája már a nyakában zizeg, igen, akarták őt sokan, ordítja minden zaj fölött, fogták a lábam, és az ajkamba haraptak, és már sír és hörög, mint a két gyerek nem messze tőle, és folyik a nyála blúzra, szoknyára, rózsaszín, csatakos szemérme meg csak úgy van ott a lakásban, mint bármi más.

Borostás, nagydarab férje eközben a párnába dugja a fejét, és sárga fogai-val egyenként ráncigálja ki a hasadékon a krémszínű tollakat.

Hát látja, uram, a családi idill, mert utána már az asztalon gőzölög a vacsora, csak a pálinkásüvegek tűnnek el sorban.

Mert hát én is szeretnék turista lenni néhanapján, igen, habár mint mondtam, utálok ezt az emberfajt, nagyon, de mégis jó lehet alkalomadtán

hivatásos bunkónak lenni, csak úgy gondtalanul, védve, fedve sétálni a széles körúton, vagy mellet dörzsölni éppen, mert így az is lehet az ember, ami nem, igen, ide is meg oda is, uram, fordulni, nézni, esetleg sírni azért, hogy más legyen, de minnek, hát minnek, mert a mélabú mindenütt ott van, a létezés alvadt szomorúsága, uram, de azért élvezkedni, ficánkolni oly jólesik néha. Olyan pompás az érzés, úgy bizony, bizsereg a test és a lélek, és a fejünk fölött meg csak húznak el az agyonmosott felhők.

És az asszony testén szőrök kezdtek el nőni, a karján meg a hasán, majd a hurkák vastag vonalán, és a hátán is, igen, mert láttam én ezt is, mikor az erkélyre ment és levette a blúzát, mert hitte szegény, senki se nézi, és nyúlt az üveghez, és húzta, meghúzta szépen, és a nyugágyba feküdt, szemben a nappal, a vakító fénnel, és szoknyája zsebéből csillogó, vajszínű fésűt varázsolt elő, és óvatosan, finoman fésülte magát, alaposan, jó érzékkel, igen, a hosszú szőrszálakat mindenütt, és tudtam, ezt is az ura, a férj bosszantására teszi, mint mindannyi mást, a villogó fényben, a narancsban, sárgában, a csikos nyugágyban, a koszos erkélyen, ami alatt guvadt szemű macskák és gyerekek tanyáztak, de azért, mint mondtam, nyújtózkodni, meg-megmozdulni, kinyúlni jó, mert elérhet, megérhet az ember valamit, valamit, igen, ha akarja nagyon.

És beszéltem nekik a tóról, mert összehozott engem velük a sors, vagy csak én akartam így, nem tudom, ültünk náluk, vagy nálam, és bömböltek a gyerekek, de senkit sem érdekelt, fogytak az üvegek, és a kagyló, a tengeri kagyló története az iszapban felvillantotta a szemük, akárha ők is félre lennének érte nagyon, és az asszony ettől fogva szabadabban fésülte magát, és tudtam, hogy már tudja, nézem, lesem őt, igen, és mintha már a férje is el-elfogadná őt, vagy legalábbis törekszik néha, a hurkákat meg a többit rajta, mindent, ami volt, mert láttam azt is, hogy a kicibált, kiharapott krémszínű tollakat rászórja a mellre, és kéjesen beletúrja nagy, busa fejét.

Hát így, uram, így, és kirándulni mentünk, és mondtam nekik az eltűnt tó leveles, kérges, már-már holdbéli medrét, és az asszony többször is a melléhez nyúlt közben, a férje meg csak elszántan hallgatott, és furcsamód, a bömbölő gyerekek is elcsendesültek lassan. Hát mik nincsenek, uram, ebben a világban, és kezdtem másként érezni magam, mind többet voltam a családdal, annál jobban áthatott valami eleddig ismeretlen melegség, és jó volt ez nekem, úgy bizony, és néha arra gondoltam, másképp is lehetne akár, másmilyen a lét nyúlós máza, ha akarnám, igen, de a választás, az úszás két part, vagy sok dolog között már fárasztó volt nekem, kimerítő, igen, és újból kinyitottam az ablakot, hogy a hosszú betontérre lássak, ahol valamikor autók berregtek, meg villamossínek kacskaringóztak összevissza, és gondoltam megint körültra, tóra, mint eddig, de észleltem, uram, biztosíthatom, ez már nem volt ugyanaz, nem lehetett.